

галъ да усвои събранитѣ заради възстанието пари. Левский тогазъ билъ облѣченъ въ турски дрѣхи и се намиралъ въ едно село, когато го нападнали; той юнашки се бранилъ нѣ билъ уловенъ съ мнозина други. Той прѣтърпя всѣкакви мъжки безъ да издаде нѣкого, нѣ другитѣ затворени разказаха за расширенността на комитетитѣ такъвъ голѣми подробности, щото турцитѣ твърдѣ много се уплашихъ. Левский съ другаря си безъ забава бидоха наказани съ смъртъ въ София; другитѣ около 60 затворници испратиха се на заточение въ Мала-Азия. Тѣзи случка уплаши Българитѣ и комитетитѣ се распръснаха, макаръ не всичкитѣ.

При крайтъ на 1874 год. отвориша се засѣданията на Сърбската скупщина, гдѣто много говориха за освобождението на райтѣ и за историческата задача на Сърбия. «Въсточний въпросъ» излѣзе пакъ на явѣ. Въ Юлия 1875 възстана Херцеговина. Раята добрѣ разбра че сега е вече дошълъ рѣшителния часъ. И въ България народтъ захвана да се движи. Очакваше се Сърбия да обяви война на турцитѣ. Въоръжени хора явно излязяха на пѣтищата и въ градоветѣ. Но портата била приготвена на всичко. Когато въ околността на Стара-Загора (Ески-Загра) и Чирпанъ се появи една малка дружина отъ невинимателни незадоволници, то и въ двата тѣзи градове турцитѣ запрѣхъ около 800 души, виновни и невинни, учители, попове, търговци и ученици. Турскитѣ селяни въ Источна Тракия почнаха да ходятъ на чети въ Българскитѣ села, гдѣто грабѣха и казваха на народтъ да се остави отъ своитѣ полски работи защото слѣдъ байрямтъ ще го иско-